

αΐθουσα

Τρίτη, 11 Νοεμβρίου 2014

3:23 πμ

(ενν. στοά), αποτελούσε αρχικά μυχ. του αΐθω, ή • στην ομηρική οικία, η στοά που βρισκόταν μέσα από την είσοδο επί της αυλής και ήταν ανοικτή προς τα εμπρός, στραμμένη προς τα ανατολικά ή νότια για να είναι εκτεθειμένη στον ήλιο, απ' όπου και το όνομα. Ο Όμηρος την παριστάνει ως το μέρος όπου διανυκτέρευαν οι ξένοι, οι οδοιπόροι, οι ταξιδιώτες, οι οποίοι επιθυμούσαν να αποχωρήσουν νωρίς το πρωί, σε Ομήρο, Οδύσσεια.

μόνο στον ενεστ. και παρατ., 1. ανάβω, καίω, σε Ηρόδ., Τραγ. 2. αμτβ., καίγομαι ή φλέγομαι, σε Σοφ. • μ' αυτή τη σημασία χρησιμοποιείται και από τον Όμηρο. το Παθητικό . αΐθομαι, πάντοτε σε μετοχη. • πυρός μένος αΐθομένοιο, σε Ομήρ. Ιλ., Ομήρο. Οδύσσεια. κ.λπ. • ομοίως και μεταφ., έρωτι αΐθεσθαι, σε Ξενοφώντα .

αΐθω : seulement présent et impf., surtout employé au moyen au sens de « brûler », mais en impliquant aussi la notion de lumière, éclat et chez Hom. toujours au participe (cf. L. Graz, *Le feu dans l'Iliade*, 78-88) ; l'actif αΐθω post-homérique est généralement factitif « faire brûler », rarement intransitif. Le mot est presque ignoré de la prose attique, qui emploie καίω. Enfin, chez Hom. le part. fém. substantivé αΐθουσα (scil. στοά) désigne un portique extérieur, où l'on pouvait originellement faire du feu, ce qui semblerait rendre mieux compte du terme que la notion qu'il était exposé au soleil (cf. *Il.* 9,472) : ce portique se trouvait en principe à l'entrée de la cour (αύλη) ; le mot est rare au pluriel (cf. *Il.* 6,243). Sur l'αΐθουσα voir *Lex. Ep.* et l'article de Palmer, *Tr. Ph. Soc.* 1948, 97 sqq. Le terme semble propre à Homère et aux poètes alex. qui l'ont imité, mais revit en grec moderne au sens de « salle, salon ».

[πηγή](#)

Screen clipping taken: 27/3/2012 4:24 πμ